

« Н. В. Императорътъ, каза ми той, заповѣдува ми да ви дамъ добри новини за сичкитѣ роднини, които имате на Туринъ. »

Растреперахъ се отъ радостъ и отъ почюдване за това съобщене, за първи пѣтъ направено, и попитахъ за най малкитѣ подробности.

« Оставихъ на Туринъ, рекохъ му, единъ баща и една майка, братия и сестри. Живѣятъ ли сичкитѣ ? Охъ ! ако да имаше нѣкое писмо отъ нѣкого отъ тѣхъ, молижъ ви да ми го покажете !

« — Нищо не можъ да ви покажижъ, господине. Туй ви е доста. Туй е сѣ едно доказателство за добрина отъ страната на императорътъ дѣто проважда да ви рекжтъ тия утѣшителни думи. Туй не е станало още за никого.

« — Съгласенъ сжмъ, че туй е едно доказателство за добрина отъ страната на императорътъ ; нъ той трѣбува да осѣща, че толкосъ неопрѣдѣлени думи не можтъ да ми бжджтъ за никакво утѣшене. Кои сж ония отъ [роднинитѣ ми, които сж живо-здрово ? Не сжмъ ли изгубилъ нѣкого отъ тѣхъ ?

« — Господине, жялно ми е дѣто не можъ да ви рекжъ нищо повече отъ това, което ми е заповѣдано. »

И излѣзе.

Имахъ намѣренe, разумѣва се, да ме утѣшижтъ съсъ тая новина : нъ се убѣдихъ, че императорътъ макаръ и да отетжши на настояванията на нѣкои отъ роднинитѣ ми, и да позволи това съобщене, заповѣдалъ е и да не ми показуватъ никое писмо, за да не знамъ роднинитѣ си, които сж умрѣли.

Слѣдъ нѣколко мѣсеца пакъ ми подновихъ това обаждане ; нъ никое писмо, никакво свѣдѣние повече.

Видѣхъ, че това не ми бѣше доста, и че бия